

■ Партрэт у інтэр'еры

МУЖЧЫНА З АБМЕЖАВАНАЙ АДКАЗНАСЦЮ, або «Золатка» пасталела

Ён кажа: «Падумаеш, трохі пасядзелі з сябрамі ў бары... Падумаеш, пакінуў там палову зарплаты! Будзь прасцейшай!» або «Алё, мілая, тут у нас з трубы вада льецца! Патэлефанаваць у ЖЭС? А можа, ты прыйдзеш дахаты і сама патэлефануеш?.. Ды і ўвогуле, там усяго толькі пара кропель...» ці «Зноўку ты на працы затрымліваешся! Я што, павінен сядзець галодны?!» Калі ваш мужчына кажа нешта падобнае — спачуваем: вы сутыкнуліся з інфантам. Ён жа — «вечны юнак». Ён жа — уладальнік «сіндрому Пітэра Пэна». Як ні называй, сутнасць адна: «хлопчыку» ўжо даўно не 17, а паводзіць ён сябе як нясталае дзіця.

Распазнаць інфантальнага мужчыну можа быць не проста. Яны ўмеюць прыкідвацца, да таго ж часцяком бываюць нястрымнымі рамантыкамі — а гэта так падабаецца жанчынам! Асноўныя рысы, уласцівыя інфантальным мужчынам, — эгаізм, самаўлюбёнасць, нежаданне несці адказнасць і прымаць рашэнні, сыход ад праблем, павышаная крыўдлівасць, забыўлівасць, лягота, моцная прывязанасць да бацькоў і г.д. Калі ў жыцці такога мужчыны накопліваецца шмат праблем, ён ад іх ратуецца пры дапамозе алкаголю або іншых залежнасцей, ці збягае ў кампанію сяброў. Такі чалавек усё жыццё гуляе ў цацкі — і яго чарговай цацкай можа стаць сям'я. Калі яна яму надакучыць, ён без шкадавання кіне яе і знойдзе сабе іншую забаўку. Інфантальны мужчына падобны на немаўля: ён патрабуе да сябе ўвагі, любові, клопату, а ўсё астатняе яго не хвалюе.

Інфантал нецярплівы, не здольны чакаць, бо жыве ў пастаянным «цяпер». Але гэта не тое «тут і цяпер», якое аблі-

раецца на адэкватнае ўспрыманне рэчаіснасці. Гэта «цяпер» дзіцяці, якое ўвогуле не думае пра будучыню. За яго думаюць іншыя. Інфанталы марнуюць час, як быццам яны бессмяротныя. Клапаціцца пра здароўе? Пра дабрабыт? А навошта? Наступствы ж будуць потым.

Жанчыны, будзьце пільныя! Інфантальныя мужчыны могуць вельмі прыгожа разважаць пра высокія матэрыі, пра сімвалізм у паэзіі Блока і праблему забруджвання ракі Місісіпі, але ў адказ на спробу прыцягнуць да карыснай працы (прыбіць што-небудзь ці прыбраць) уцякаюць «ратаваць чалавецтва». Рэальнасць занадта брудная для непрызнанага генія. Так-так, генія! ПАТЭНЦЫЙНАГА. Хай ён і не Эйнштэйн, але ж МОГ бы ім быць. А паспрабуйце папрасіць такога мужчыну зрабіць што-небудзь — і пачуецца: «Ты занадта прыземленая!» Інфантал жа «вышэйшы за штодзённасць» (на самай справе — проста баіцца рэальнасці з яе праблемамі і абмежаваннямі).

Чаму ён такі? Па-першае, нясталае ў паводзінах — вынік распешчанасці ў мінулым, калі дзіця расце «ў цяплічных умовах» і моцна прывязана да бацькоў, якія не хочуць, каб іх «золатка» сталела. Мама і тата настолькі песцяць яго, што малое пачынае лічыць гэта натуральным. У выніку ўжо дарослы чалавек жадае, каб яго шчаслівае дзяцінства доўжылася ўсё астатняе жыццё. Свой асаблівы ўклад у тое, каб хлопчык «закансерваваўся», можа ўнесці мама — энергічная жанчына, моцная асоба, якая нарадзіла дзіця «для сябе» і кантралюе яго ва ўсім. Ствараецца ўражанне, што інфантал як быццам «жанаты» з маці. Ён залежыць ад яе настрою, выконвае яе капрызы, ставіць яе на нейкі п'едэстал... Ну і не забываем: які час, такія і героі. Культ імкнення да вечнай маладосці, а таксама культ спажывання — забаў, цацак, гаджэтаў і г.д. у нашым грамадстве ўвогуле правакуюць спыненне ў сталенні, захаванне дзіцячых рыс у паводзінах дарослага чалавека.

Ці можа інфантальны мужчына стаць добрым мужам, бацькам, сябрам? Некаторыя псіхолагі даюць лаканічны адказ: НЕ. На першым месцы ў яго «Я любімы» і больш нічо.

Таму, калі вы сутыкнуліся з такім мужчынам, разварочвайцеся на 180 градусаў і бяжыце, не азіраючыся.

«Чаму ён такі? Па-першае, нясталае ў паводзінах — вынік распешчанасці ў мінулым, калі дзіця расце «ў цяплічных умовах» і моцна прывязана да бацькоў, якія не хочуць, каб іх «золатка» сталела.»

Вырашылі застацца? Мужняя жанчына! Выбірайце, які варыянт далейшых паводзінаў вам больш падабаецца:

1. Цяпець. Пазбаўцеся ад сябровак, якія спрабуюць раскрыць вам вочы на тое, што вас папросту выкарыстоўваюць са сваімі мэтамі. Надзяляйце інфантальнага мужчыну неіснуючымі здольнасцямі. Купляйце сабе падарункі ад яго імя.

2. Сілком перакласці цяжар адказнасці на мужчынскія плечы. Для гэтага даведзецца захварэць, страціць працу, уліпнуць у непрыемнасці. Але калі гэты жорсткі і негуманны спосаб і спрацуе, то ненадоўга. Інфантал будзе клапаціцца пра вас месяц, другі, трэці, пакуль не зразумее, што яму больш выгадна... памяняць жанчыну.

3. Сур'эзна пагаварыць. Агучванне і абмеркаванне праблемы — пачатак шляху да яе вырашэння. Паспрабуйце дамовіцца і перавесці адносіны «маці-сын» у партнёрскія. Такія, калі абое клапоціцца адно пра аднаго, калі яны разам пераадольваюць жыццёвыя цяжкасці.

P. S. На ўсялякі выпадак: калі ў вас ёсць сын, старайцеся не «прывязваць» яго да сябе, не песціць звыш меры. А іначай... можаце захаваць гэты артыкул для будучай нявесткі.

Міра КРАВЕЦ

Ідэальны дом, ідэальная праца, ідэальная знешнасць... Здавалася б, што дрэннага ў імкненні заўсёды быць на вышыні? Але наступствы перфекцыянізму, даведзенага да крайнасці, часам бываюць страшнымі: дэпрэсія, кар'ерны крах, схільнасць да суіцыду... Раней гэта называлі «сіндром выдатніцы». Быць ва ўсім першай, ведаць усё лепш за астатніх — вось якасці, якія вызначаюць «выдатніц па жыцці» або, кажучы сучаснай мовай, перфекцыяністак.

ПРАЦА

Выдатныя адзнакі ў школе, інстытут з чырвоным дыпламам — прыклад для пераймання, ды і толькі. Цяпер бліскаччая кар'ера — пытанне часу...

Перфекцыяністка не толькі ўзвальвае на сябе такія аб'ём работ, які і не сніўся простым смяротным, але і паспяхова спраўляецца з усімі пастаўленымі задачамі,

чаго б гэта ні каштавала. Яна — ініцыятывы і ва ўсіх адносінах надзейны работнік.

Праблема ў тым, што ў ахвяру прафесіі вельмі часта прыносіцца асабістае жыццё. У дадатак працоўны фанатызм — гэта палка з двума канцамі. Перфекцыяністы схільны «прывязваць» пачуццё ўласнай значнасці да службовай дзейнасці. Таму яны занадта шмат часу марнуюць на непатрэбныя дэталі, што замаруджвае тэмп працы і зніжае агульную прадукцыйнасць. А начальства ж не будзе разбірацца, чаму затрымліваецца выкананне даручэння — з прычыны непрафесіяналізму або гіперстараннасці. Акрамя таго, перфекцыяністы нярэдка ўтойваюць зробленыя імі памылкі, каб не сапсаваць уласны бездакорны імідж.

ЗНЕСНАСЦЬ

Звычайны выпадак: дзяўчына з выдатнай фігурай уншыла сабе, што дзесьці ў яе на сантыметр таўсцей, чым трэба. Вердыкт — тэрмінова пазбавіцца ад лішняга. Дыета, галаданне, знясіленне — «сантыметра» ўжо і следу няма, а спыніцца яна не можа. Кожны праглынуты кавалачак успрымае як недаравальную слабасць, адступленне ад мэты, ёй трэба худзець яшчэ больш, наколькі вытрымае...

Ідэя самаўдасканалення становіцца дамінуючай, яна дае надзею, што калі моцна пастарацца, то заўтра станеш іншай, ідэальнай... Лякарства ад гэтай хваробы адно: перагледзець стаўленне да сябе і дазволіць сабе быць самой сабой.

АСАБІСТАЕ ЖЫЦЦЁ

Калі мы цудоўныя, то і наш выбраннік павінен быць найлепшым. Здраецца, доўгае чаканне «ідэальнага чалавека» прыносіць добрыя вынікі. Але часцей заканчваецца расчараваннем і ярлыком «старой дзевы». Адзін кавалер мала зарабляе, другі крыху паўнаваты, трэці дурнаваты... Няўжо яны варты «самой Дасканаласці»?

ДОМ

Ніхто не спрачаецца, што чысціня і парадак у доме — гэта цудоўна. Можна толькі захапляцца жанчынай, якая кожны дзень гатуе для сям'і абед з трох страў. Праўда, пры гэтым яна не дапускае мужа да стала, пакуль сурвэтка, сальніцы і сталовыя прыборы не раскладзены ідэальна. Калі ж абед не пахвалены — крыўда, душэўны разлад ад «уласнай недасканаласці», слёзы...

* * *

Перфекцыянізм недарэмна абвешчаюць хваробай XXI стагоддзя. Безумоўна, пастаноўка высокіх мэт і здаровы максімізм у іх дасягненні — пахвальныя. Але калі, нягледзячы на тытанічныя намаганні, вы катэгарычна незадаволены сабой, знерваваны праз тое, што «ўсё ідзе не так, як павінна», паталагічна залежыце ад чужой пахвалы — проста задумайцеся: ці шчаслівыя вы?

Вера ФЕМІНА

■ Люстэрка

ЛЭДЗІ ДАСКАНАЛАСЦЬ